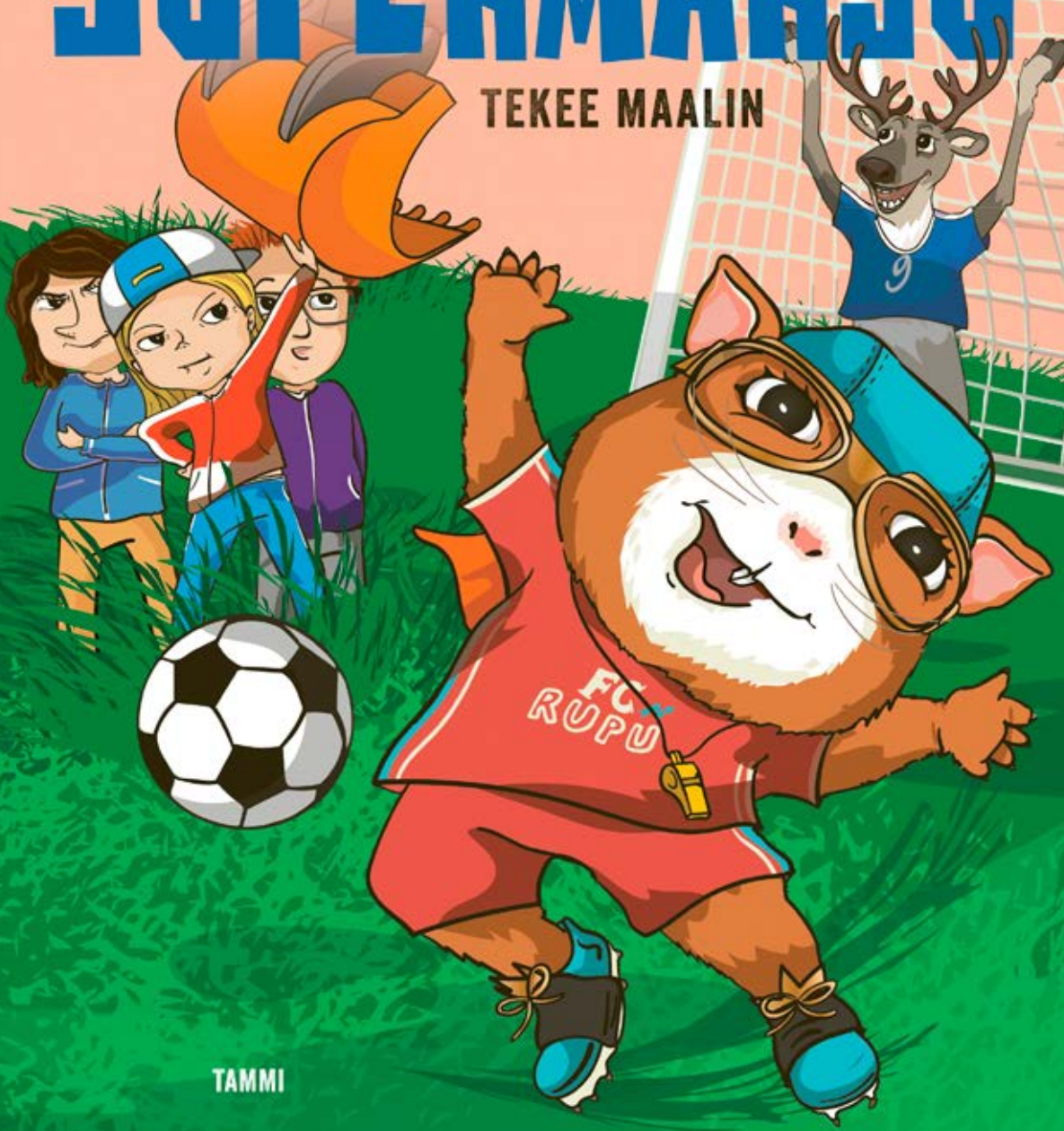

★
★ Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

TEKEE MAALIN

TAMMI

SUPERMARSU

tekee maalin

Omistettu Pirjolle ja Pikkulikalle

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran Gummeruksen kustantamana vuonna 2013. Tämän laitoksen teksti on kirjailijan kevyesti muokkaama.

1. painos

Teksti © Paula Noronen 2013, 2025

Kuvitus © Terese Bast 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-4775-5

Painettu EU:ssa

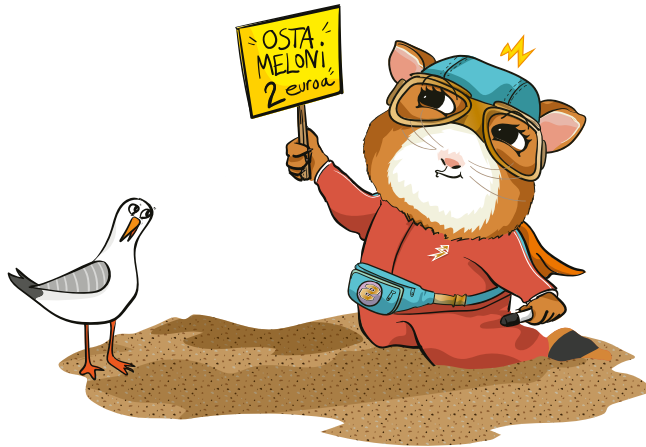
Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

★
★ Paula Noronen
SUPERMARSU

tekee maalin

Kuvittanut
Terese Bast

TAMMI

HELSINKI

Rasva-Anteron kotiaarestipalvelu

Tänään on ollut elämäni tylsin päivä. Olen nimittäin ollut koko päivän äitidiktaattorin määräämässä kotiaarestissa. Sunnuntai on kaikkein huonoin päivä olla arestissa, kun edes koulu ei lyhennä päivää yhtään. Aluksi tein Marsu-Haloselle kampauksia, mutta se ei yhtään tykännyt siitä, joten tein niitä sitten itselleni. Sitä jaksoin ehkä vartin. Sitten suoristin maton hap-suja. Hohhoijaa, enkä saanut edes katsoa televisiota. Tuijotin sitten Marsu-Halosta. Ei siinä, että Marsu-Halosessa mitään vikaa olisi, se on maailman söpöin marsu, mutta yhden asian tuijottaminen tuntitolkulla ei ole ihmisen hommaa. Se on lumiukkojen hommaa. Onneksi on olemassa luokkamme ilkimyksen Rasva-Anteron kotiaarestipalvelu. Ilman sitä olisi ollut ihan tosi ankea päivä.

Oli siis aika laittaa viestillä tilaus Rasva-Anteron kotiarestipalvelulle.

MINÄ

Kotiarestipalvelutilaus: Kolme leffaa ja popcornoja. T. Emilia

RASVA-ANTERO

*Kuitti. Maksaa 5 euroa.
Menee 15 minuuttia. A*

Tasan 15 minuutin kuluttua kuulin ikkunan takaa rapinaa. Yleensä se tarkoittaa marsutaksikuljetusta Supermarsujen johtajan, Jättiläismarsun luo, mutta nyt kyseessä oli Rasva-Anteron kotiarestipalvelu.

Rasvis hoitaa kuljetukset niin, etteivät vanhemmat huomaa mitään. Me asumme kolmannessa kerroksessa, joten Rasvis oli heittänyt köyden neljännen kerroksen parvekkeen kaiteen ympäri ja hilannut korin minun ikkunani eteen.

Avasin ikkunan ja vedin korin sisälle. Korissa oli lappu:

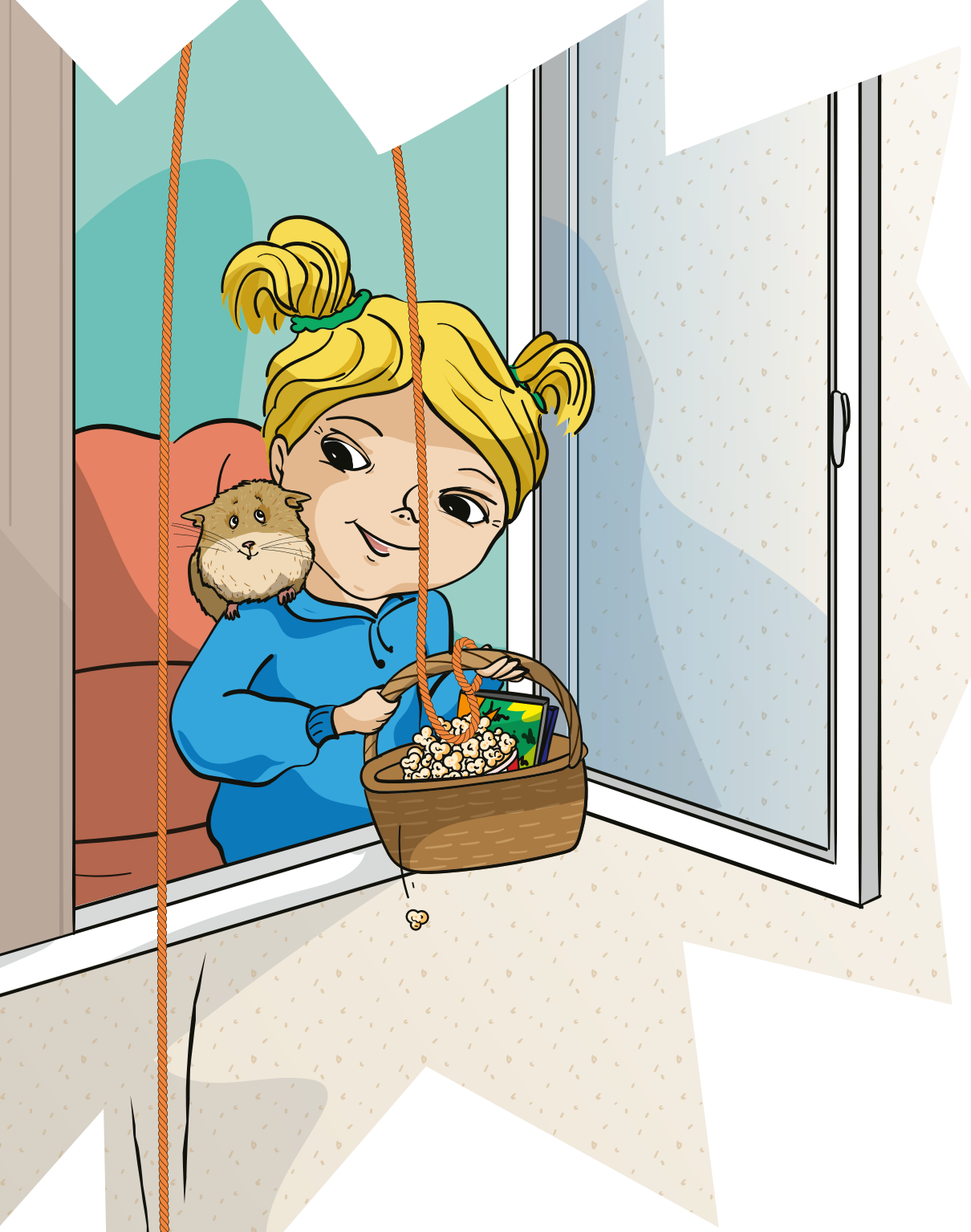
*Laita 5 euroa koriin heti. T. Antero
Ps. Hajoa arestiisi, mölö.*

Laitoin rahan koriin ja kirjoitin lappuun:

Kiitos, imbesiili.

Kyllä minä tiedän, että se on imbesilli eikä imbesiili. Joskus on vain kivempaa kirjoittaa väärin, eikä niin kuin kuuluu.

Korissa oli seuraavat elokuvat: 1) Kolme miestä ja juustohöylä. Komedia siitä, kuinka kolme miestä löytää hylätyn juustohöylän ja kouluttaa siitä lehdenjakajan, 2) 101 dalmatialaista ja yksi maatiaiskissa. Tarina maatiaiskissasta, joka soluttautuu dalmatialaisten porukkaan ja yrittää varastaa niiden ruokakupit, 3) Harry Totter ja noiduttu jalkapallo. Jännityselokuva pojasta, jonka jalkapallolla on yliluonnollisia kykyjä.

Rasviksen kotiarestipalvelu on kaikkien suosikki, ja Rasvis on sen myötä ylpistynyt. Tosin ihan sama, kun ei se voisi enää ärsyttävämpi ja ylpeämpi olla. Mutta vaikka Rasvis on luokan ärsyttävin tyyppi, niin on sillä ihan hyvä elokuvamaku kuitenkin.

Katselin elokuvia ihan kaikessa rauhassa ja ilman kiinnijäämisen pelkoa, kun äiti oli töissä ja Pertti keilaamassa ystävänsä Teron kanssa. Kotiarestiin jouduin, koska söin salaa karkkia. Ja karkkia söin, koska teki mieli, tai oikeastaan koko tarina meni näin:

Näin eilen, kuinka iso poika heitteli pientä poikaa kävyillä. Otin huikan Marsu-Halosen juomapullosta ja muutuin Supermarsuksi. (Nykyään olen jo aika tottunut siihen, että saan turkin ja viitan ja osaan lentää ja pystyn käyttämään supervoimaa. Supermarsuus on minulle arkipäivää yhtä lailla kuin viikseen tarttunut kalapuikko Pertille.) Nappasin kiusaajan niskahiuksista ilmaan.

– Mitä hemmettiä! poika huusi ja sätki jaloillaan. Se taisi pelästyä tosi paljon.

– Pääset vähän reissuun.

Tempaisin pojan vauhtiin ja lensin suoraan merenrannalle.

Nakkasin pojan rantahiekalle. Siinä se seistä törötti ihmeissään sillä aikaa kun kaivoin supervoimillani kuopan. Poika ei ehtinyt edes tajuta mitään, kun istutin sen kuoppaan ja peitin sen salamannopeasti hiekalla niin, että vain pää jäi näkyviin.

– Saatko jotain kiksejä siitä, kun heittelet pienempiä kävyillä? kysyin pojalta.

– Mikä ihmeen pehmoeläin sinä olet? poika töksäytti ja sylkäisi ylimielisesti hiekkaan.

– En ole mikään pehmoeläin, mutta sinä olet ilkeä.

– Niin olenkin.

– Miksi?

– Miksi en olisi? Ei ole muutakaan tekemistä.

– Harrasta jotain, vaikka salibandya.

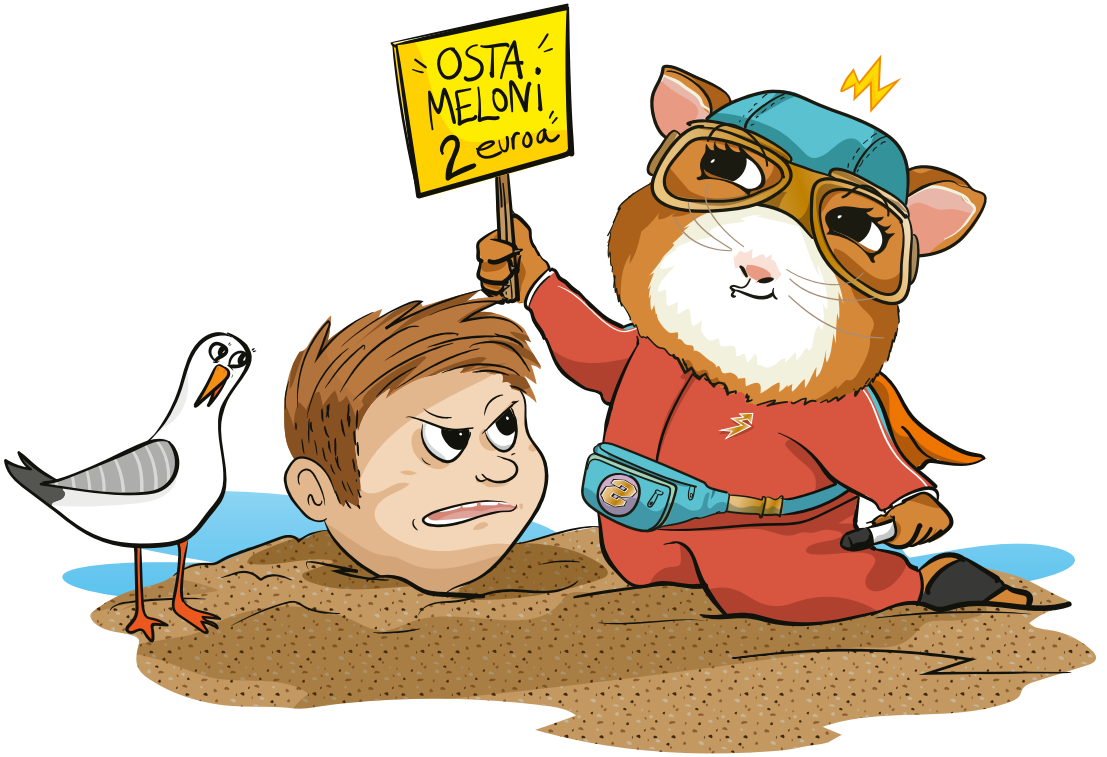
– Ei huvita, se on tylsä laji.

– No jotain muuta?

– Minä harrastan koulukiusaamista. Se on ilmaista ja hauskaa, poika nauroi ilkeästi.

– Taidat olla vähän yksinkertainen.

– Mikä on yksinkertainen? poika ihmetteli, ja tajusin, että se oli tosi yksinkertainen ja siksi varmaan koulu-kiusaaja.

– Päästä minut pois täältä tai poltan turkkisi! poika kiljahti.

– En usko, että pystyt, sanoin ja sumutin unohdussumutetta pojan naamalle. Se ei koskaan muistaisi, että oli kohdannut Supermarsun.

– Ihan sama. Oikeastaan tämä on tosi rentoa! poika huusi perääni.

Poika ei huomannut, että olin pystyttänyt sen viereen kyltiin, jossa luki: "Osta meloni 2 euroa."

Pois lentäessäni näin, kuinka ohi kulkeva nainen heitti hiekkaan 2 euroa ja yritti irrottaa ilkeän pojan pään hiekasta.

– Komea meloni, ai että saan tästä komean meloni-sopan, nainen ihasteli kuola suupielessään.

– Älä revi, minä olen ihminen enkä mikään meloni! poika parahti itku kurkussa.

– Voi voi sentään, mitä sinä siellä hiekassa teet?

– Ei mitään hajua, mutta auta minut pois, poika sanoi ääni väristen. Nainen kaivoi pojan ylös hiekasta, ja se juoksi karkuun. Minä hain äkkiä sen 2 euroa, jonka nainen unohti hiekalle. Ostin sillä irtokarkkeja, vaikka karkkipäivä oli ollut jo perjantaina. Ja äiti löysi tyhjän karkkipussin, joten nyt sitten ollaan kotiarestissa.

Kävin pesemässä hampaat ja pujahdin peiton alle.

– Hyvää yötä, Marsu-Halonen, kuiskasin marsuni pimeään häkkiin.

Häkistä kuului kujerrusta.

Se ei ollut sitä tavanomaista iltakujerrusta, vaan sitä erikoista kujerrusta, joka tarkoittaa, että jotain erikoista on tapahtumassa.

Minulla on aavistus, että jokin suuri seikkailu on taas alkamassa.

Myöhemmin

Kyllä, juuri kun olin saamassa unen päästä kiinni, ikkunaan koputettiin, ja siellä oli Jättiläismarsun marsutaksi. Taksia kuljetti tuttu, aika tyly marsukuski, jolla oli koppalakki ja nahkatakki. Sillä oli myös mustat viikset ja isot kulmakarvat.

– Kyytiin, kuski sihahti.

– Joo joo, naama nurinperin -marsu, sanoin ja hypäsin taksiin. Kivaa tavata pitkästä aikaa Jättiläismarsu, kaikkien Supermarsujen isä ja äiti ja täti ja setä samassa karvapakkauksessa.

Marsutaksi lähti kiitämään kohti Lahden hyppyrimäkeä. Reitti on minulle nykyään tosi tuttu, koska olen käy-

nyt niin usein tapaamassa Jättiläismarsua. Minua olisi huvittanut jutella kuskin kanssa, kun olin niin iloinen kotiarestipäivän saamasta käänteestä, mutta tiesin, ettei kuski halunnut puhua, kun se on niin änkeröismäinen.

– Onko kivaa olla tylynaama? kokeilin silti.

Marsukuski katseli minua pistävillä silmillään peilin kautta.

– No joo, ihan ok, ei tarvitse nauraa säälistä muiden tyhmille vitseille, se murahti.

– Eikö koskaan tee mieli nauraa?

– Eipä juuri, kuski sanoi ja laittoi radiota kovemmalle.

– Minä saan sinut vielä nauramaan! huusin radion melun yli.

– Et saa.

– Saan.

– Et saa.

– Lyödäänkö vetoa?

– Lyödään vaan, kuski sanoi.

– Selvä, jos saan sinut nauramaan, sinä kuskaat minut kaikkiin Suomen huvipuistoihin ja ostat rannekkeet ja herkut.

Kuski näytti miettivän.

– Lisäksi et saa olla hetkeäkään hiljaa, vaan sinun pitää olla iloinen ja nauraa ja tanssia.

– Yök, mutta selvä. Jos et saa minua nauramaan, peset tämän taksin hammasharjallasi, mörkkikuski ehdotti.

– Selvä homma, myönnyin, ja sitten alkoikin jännittää.

Jättiläismarsu seisoి hyppyrinnokalla koko komeudessaan. Juoksin hänen luokseen.

– Moro, Jättiläismarsu, hihkaisin.

– Emilia Supermarsu, hän hihkasi takaisin, nosti minut käpälällään yläilmoihin ja käytti karvaista poskeaan vasten. Se on Jättiläismarsun tapa halata.

– Onko luvassa Supermarsutehtävä?

Jättiläismarsu kaivoi jotain takataskustaan.

– Pyysin sinut tänne, koska vanha pullosi alkaa olla jo kulahtanut, hän selitti ja ojensi minulle uudennäköisen marsun juomapullon.

– Onhan tässä sama taikavoima, eli jos laitan sinne vettä ja otan huikan, muutun Supermarsuksi? kysyin hätääntyneenä.

– Totta kai on!

Uusi juomapullo oli urheilullisen näköinen. Siinä oli jalkapallon kuva ja vauhtiraitoja.

– Jalkapallopullo, eikö ole hieno? Jättiläismarsu sanoi.

– Minä harrastan jalkapalloa, innostuin ja ihastelin pulloa.

– Minäkin tykkään jalkapallosta. Käyn katsomassa kaikki FC Lahden kotipelit salaa puun takaa. Ja koska sinä olet hoitanut Supermarsun tehtäviä niin hyvin, saat vielä tämänkin, Jättiläismarsu sanoi ja laski käteeni pienen pussin.

– Vehnäjauhoa, kiitos vaan kovasti, mutta olisi meillä kotonakin ollut, sanoin ja otin pussin vähän ihmeissäni vastaan.

Jättiläismarsua nauratti.

– Ei, se on jauhetta, jota voi ripotella sellaisen ruoan päälle, josta ei tykkää. Jauhe muuttaa kaiken ruoan hyväksi.

– Siistiä! Laitan tätä heti kotona homejuuston päälle.

Uusi juomapullo oli kiva, mutta silti alkoi vähän ihmetyttää, että oliko tässä tosiaan kaikki tällä kertaa.

– Onko sinulla minulle joku Supermarsutehtävä?
kysyin varovasti.

Jättiläismarsu näytti mielteliäältä ja vastasi:

– Kyllä, se on tulossa. Pian.

– Jee, siistiä.

– Juu jee ou jee jee, Jättiläismarsu sanoi aika kömpelösti, kun hän ei ole kovin nuorekas. Sitten hän sanoi heippa, ja samassa heräsin omasta sängystäni.

Olen aina miettinyt, että miksi Lahteen pitää mennä marsutaksilla, jos palautus tapahtuu jotenkin ajatuksen voimalla. Ehkä Jättiläismarsulla on sellainen voima, että se onnistuu vain niin päin. Vähän niin kuin junien meno-paluu, mutta meno-ajatusvoimapaluu.

Työnsin käden taskuun, ja kyllä, siellä oli jauhopussi. Lisäksi lattialla oli tuliterä Marsu-Halosen juomapullo. Se on todella hieno.

Presidentit aamupalalla ja Simon outo viesti

Maanantai on viikon paras päivä, vaikka äidin ja äidin miesystävän Pertin mielestä se on viikon huonoin päivä. He ovat aina maanantaisin väsyneitä, ja niitä harmittaa mennä töihin.

Kerran ne olivat maanantaiaamuna niin väsyneitä, että nukahtivat aamupalapöytään. Kun tulin keittiöön, äiti nukkui kahvikuppi kädessä ja Pertti roikotti kuorsaten paahtoleipää, josta valui sulaa margariinia pöytäliinalle.

Pertti ei herännyt, vaikka laitoin hänelle päähän pilailukaupasta ostamani kaljunahan ja vaarin vanhat paksusankaiset silmälasit, ja äitikin jatkoi uniaan, vaikka sai päähänsä punaisen peruukin. Sitten menin naapuriin sanomaan, että meille on avattu vahakabinetti, jossa on entisiä presidenttejä. Sisäänpääsy 5 euroa.

Naapurit tulivat, ja minä esittelin, että tässä tämä punaperuukki on Tarja Halonen ja mies silmälaseissa on Urho Kekkonen. Naapureita nauratti, kun ne katse-livat nukkuvaa äitiä ja Perttiä.

– Tirsk, naurahti yksi naapureista, kun Kekkos-Pertti päästi yllättävän kuorsausäänen.

– Shhhh, kuiskasin, mutta se oli jo myöhäistä.

Äiti heräsi ja läikytti säikähdyksestä kahvia pöydälle.

– Miksi meidän naapurit on täällä? Ja iik, miksi Urho Kekkonen elää ja nukkuu meillä paahtoleipä kädessä! äiti kiljaisi. Silloin myös Pertti heräsi ja sätkähti niin, että tekokalju tippui naamalle.

– Kuka sammutti valot! Pertti huusi, ja sitten me kaikki jo huutonaurettiin.

– Perusmaanantai, Pertti vielä tokaisi nauraville naapureille, kun oli selvinnyt järkytyksestään.

Minä lahjoitin puolet sisäänpääsymaksuista äidille ja Pertille, hehän ne olivat oikeastaan rahat ansainneet.

Maanantai on siksikin paras päivä, että silloin pääsee taas viikonlopun jälkeen puistoon. Puisto on paljon hauskempi kuin vaikka silloin nuorempana iltapäiväkerho, jossa ei tehty muuta kuin istutaan istuttiin ison pöydän ääressä ja leikattiin sanomalehdistä suikaleita.

Puistossa on tosi kiva jalkapallokenttä. Aika kuoppainen, mutta ainakin siellä on verkolliset maalit. Ja kaikki, jotka pitävät jalkapallosta, tietävät, että verkolliset maalit on ihan paras juttu. Ei tarvitse olla koko ajan hakemassa palloa jostain ojasta, kun se pysähtyy verkkoon.

Kentällä kasvaa pitkä nurmikko, koska Keittäjä-Donnan miehen, Merikarhun, viritetty ruohonleikkuri on rikki. Merikarhu kasvattaa sen päällä nyt kukkia. Ruohikosta on vain etua, koska korkeaan ruohon voi piiloutua ja yllättää vastustajan. Ruohikon reunassa makaa vanha pelisukka. Se on niin pahan hajuisen, ettei kukaan uskalla koskea siihen. Kukaan ei tiedä kenen se on.

Kamalia uutisia – Supermarsu-Emilian paras ystävä Simo siirretään superlahjakkaiden kouluun! Lisäksi Rasva-Anteron ökyrikas isä aikoo rakennuttaa lähikentän tilalle hienon urheiluareenan, eikä Emilian futisporukalla ole sinne enää asiaa.

Kentän kohtalo päätetään ratkaista jalkapallo-ottelulla: Rasva-Anteron isän sponsoroima tähtijoukkue vastaan Emilian "rupujengi". Voisiko Supermarsu mitenkään käyttää voimiaan epätoivoisen tilanteen ratkaisemiseksi? Apuun on pyydetty jalkapallolegenda valtameren takaa.

Suosikkisarjan kuudennessa osassa on Terese Bastin uusi kuvitus.

9 789520 447755

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-4775-5